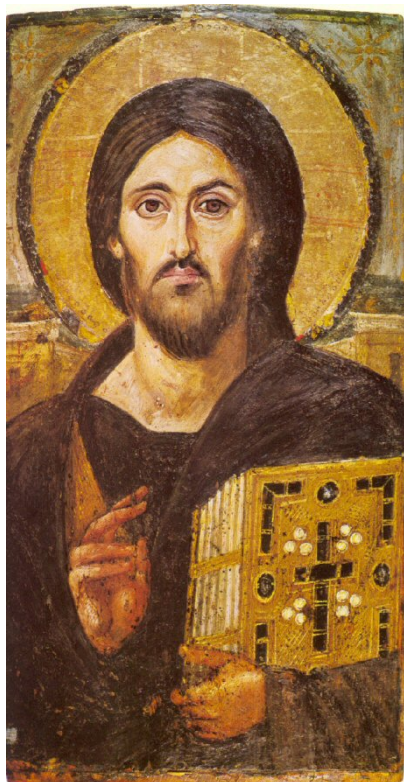

И тъй, аз, окованик за Господа, моля ви да постъпвате достойно за званието, за което сте призвани (Ефес. 4:13)

Това важи за всички нас. Всички имаме призив и покана от Бога, всички хора, няма човек в света, който да каже *аз няма покана от Бога!*, защото Христос ни призва при Себе Си чрез Своя Кръст, кръв, жертва, Възкресение. Много хора казват, *нямам* призивание от Бога!

, но тук това не важи, защото всички са поканени в царството Божие. Сега, по какъв начин ще вървим, за да стигнем до царството Божие, това зависи от нас и всеки ще избере съответния начин. Затова носим отговорност за нашите решения. Всички обаче без изключение са призвани в Божието царство, защото не е възможно Бог да гледа на лице, тоест да кани някои в Своето царство, а други не, нито Бог обича едни повече, а други по-малко. Той обича всички еднакво, но ние обичаме Бога един по-малко, а друг повече. След като сме поканени, това означава, че носим отговорност, защото, ако отхвърлим призива от Бога, нашето решение утежнява не Бога, а самите нас. Ние понасяме тежестта на отговорността от отхвърлянето или приемането на Божия призив. Бог ни е оставил свободни, Той не ни принуждава да Го следваме, ние имаме възможността да изберем дали да Го последваме. Разбира се, този избор има вечни измерения- ако сме съединени в любов с Христос в този живот, ще бъдем съединени в любов с Него вечно, и във вечния живот, но ако откажем да обикнем Христос в настоящия живот, тогава никой няма да ни принуди насила да Го обичаме във вечния живот. Продължава състоянието, в което сега се намираме. От друга страна, това е

въпрос на нашия свободен избор.

Трябва да имаме предвид и огромната роля, която играе този, който ни зове при себе си. Често казваме, че това, което отличава Църквата от светските идеологии и светски убеждения, е нашата лична връзка с Христос. Когато следваме дадена светска идеология, ние нямаме лична връзка с идеята, например може да съм привърженик на една идеология, да обичам идеята, да я обожавам, но идеята е идея, идеал, ценност. В Църквата нямаме идеали и идеи, а Личност, Личността на Иисус Христос, Който за нас е въплътеният Бог Слово, Който ни зове да живеем заедно с Него и ние развиваме връзка на любов с Него, а не просто връзка на вяра, че вярвам в това, което Христос ни казва, че то е добро и след като е добро, го следвам. Добре, това е първото стъпало, но целта е да Го обикна, да накарам сърцето си да почувства Неговата любов, защото Той ни обича. Това е даденост, Той ни обича безкрайно, обича ни като Бог, а не като Човек, защото човешката любов е ограничена, а Божията любов е необятна и безкрайна. Следователно, трябва да настроим нашата душа и сърце по такъв начин, че да почувстваме Христовата любов. Длъжни сме да живеем съединени в Божията любов, за да можем, имайки винаги Христос пред нас, да знаем по какъв начин да ходим, както казва тук св. ап. Павел. С други думи, по какъв начин трябва да живеем, защото за нас не съществува нещо непознато що се касае начина на живот. Първообраз на нашия живот е Сам Христос, Той ни показва начина на нашия живот и няма нещо, за което можем да кажем *не го знаем, не го познаваме, не го видяхме!* Не, ние знаем как ще ходим, знаем какво ще правим, защото Христос стана Човек, Той не просто ни даде някакви заповеди и ни каза изпълнявайте ги!, а Сам стана Човек и като Човек ни даде пример за да следваме Неговите следи. Като виждаме как живя и разсъждава Христос, и ние трябва да живеем и мислим по същия начин.

Св. ап. Павел пише на друго място: *нека с търпение изминем предстоящата нам борба*, която имаме всеки ден, която много пъти е трудна и дори може да коства нашия живот. Каквито били мъчениците, каквито са хората, които всеки ден претърпяват мъчения по здравословни, семейни, психологически или други причини. „

Имайки пред очи Началника и Завършителя на вярата

”, защото виждаме пред нас Началника и Завършителя на нашата вяра, Краят и Целта на нашия живот: Христос. Когато Той е пред нас, тогава водим търпеливо тази борба. Ако Христос ни убегне от поглед, тогава си патим това, което си патят тези, които са загубили пътя и не знаят какво да правят. Помислете си някой човек, който бяга на стадиона и вместо да гледа своя коридор, стои и гледа седалките, гледа тези, които му ръкопляскат и са дошли да го наблюдават. Той ще се спъне и ще падне. Този, който обаче гледа постоянно пред себе си, знае какво прави, къде отива, не гледа какво става около него, защото има пред себе си финала, наградата. Същото става и в нашия живот. Ако Христос е пред нас, не се препъваме. Знаете ли кога става това? Когато Го загубим от поглед и в живота ни влязат други неща. Затова много пъти ни задушават страх, тревога, паника, стрес, скърби, ако имаме неуспехи, или прекомерен ентузиазъм, ако

имаме успехи, всичко това става, защото сме изгубили Христос от поглед и вместо Него сме поставил други неща пред нас - да постигна едно, да постигна друго, да придобия едно, да придобия друго. Но ако пребъдваме неизменно, гледайки към Христос, тогава, каквото и да става, от най-големият успех до най-големият неуспех, няма да се поклатим. Това е нашият проблем, че в нашия жизнен път губим Христос от поглед и тогава се паникьосваме. Опасни са не само неуспехите, а и успехите, и дори понякога те са по-голяма опасност. В неуспехите човек се съкрушава, боли го, осъзнава се, болката е нещо, което го обработва. Успехите са най-голямата опасност за човека, защото той може да се подмами, да загуби Христос от поглед и да започне да гледа други неща. Естествено резултатът от това е той да загуби своя път, предназначение и цел. Нека кажа нещо, което може и да не вярно. Кога започват да се появяват първите симптоми на развод и на проблеми в семейството? Когато построят своя дом, родят деца, купят кола, когато имат успех в работата, когато нямат дългове, тогава започват проблемите. Това ми направи впечатление. Докато са притиснати и се борят, за да се справят, да построят дом, да намерят работа, хората са съединени в любов, но когато придобият всичко, искат да се разведат и казваш: добре, де, детето ми, сега имате всичко. Толкова се трудихте. Сега ли решихте да се развеждате, какъв проблем имате? Ми никакъв. Какво ви стана? Сега разбрахме, че единия не обича другия и разни такива неща. Тоест дори от всекидневните неща се вижда, че комфортът и успехът са опасни за човека. Когато човек вижда, че е беден, той е по-съвестен, но когато натрупа пари, богатството става по-опасно за него.

Трябва винаги да имаме Христос пред нас, да не ни убягва от поглед, дори и да придобием славата, богатството и силата на целия свят, никога да не забравяме, че всички тези неща са преходни и суетни. Знаете ли, колкото повече от тях имаме, толкова по-голяма отговорност имаме пред Бога, пред хората и пред себе си, защото един беден човек ще каже: какво можех да направя в живота си? Най-много да изкарам за един парче хляб, за семейството ми. Той няма друга отговорност и дано поне това да е направил. Този обаче, който има повече възможности, носи по-голяма отговорност пред Бога, хората и себе си. Затова трябва да сме много внимателни в тези неща и в нещастията, в неуспеха, в самата смърт. Да бъдем внимателни, защото може да дойде момент в живота ни, и със сигурност ще дойде, който ще бъде особено трагичен. Идвайки насам, ми се обади един познат човек и ми каза: отче, току-що ми лекарят каза, че диагнозата ми е рак на мозъка, нито може да се оперира, нито нищо. Ти си първият, на който го казвам. Млад човек, много по-малък от мене. Това са неща, които човек може да срещне във всеки един момент пред себе си: от краен успех до краен неуспех. Можем да ги преодолеем, когато Христос е пред нас и тогава нито смърт, нито живот, нито бедност, нито богатство, нито успех, нито неуспех, нито слава, нито безславие, нищо не може да смути душата ни, защото каквото и да стане, знаем, че ще ходим този път на Бога.

Някога при нас дойде един светски много известен човек, звезда, как ги наричат, star.

Където и да се появи, има по 30-40 000 публика. Направи ми впечатление това, което ми каза и аз се удивих. Той каза, че *моят грях е, че когато гледам онези хиляди души да ме аплодират и да ме боготворят, в себе си мисля, че са безумни, за да го правят. Но също така мисля, че правя много голям грях, защото заемам мястото на Бога, те ме боготворят и чувствам, че не мога да приема това, да бъда на мястото на Бога за някои хора*.

. Тоест само Бог е Този, Който има абсолютно място в нас и на Него можем да дадем напълно нашето сърце. Всички други неща са относителни, и след като са такива, трябва да бъдем много внимателни във връзката си с тях. Всяко нещо, което тръгва да влезе на мястото на Бога и да открадне нашето сърце от Него, нашата надежда в Него, реално е грях, тоест пропуск, грешка. Виждате, че в храмовете поставяме щраусови яйца над кандилата или върху полиелеите в манастирите. В миналото хората са смятали, че когато щраусът роди яйцата, той ги мъти с погледа си, стои на определено разстояние от тях и ги гледа постоянно, а ако някакъв шум или нещо друго отвърне погледа му в друга посока, яйцето се разваля. Така са казвали старите хора. Гледайки яйцето на щрауса, трябва да разберем, че и ние трябва да гледаме постоянно към Бога и нищо да не може да откъсне погледа ни от Него и Неговата любов. Затова хората използвали тези неща, като освен практическо им и придавали и символично значение, а именно да ни припомнят за постоянния взор към Бога. Ако погледът ни отбегне от Христос, тогава всичко ще се провали. Ако дълбоко изследваме себе си защо се проваляме и започваме да се пита защо сега се сринах, съкруших, защо ми се случи това, което ме смаза и ме потопи в отчаяние, депресия, страх и тревога, ще видим, че нашият най-голяма грешка е, че сме престанали да гледаме към Христос и на Негово място е влязло нещо друго, което е относително и следователно не е стабилно и сигурно. Това може да е някое лице, някой обича друго лице и това лице е целта на живота му. Добре, много хубаво, но човекът в даден момент може да няма сила да отвърне на твоите чувства, може да не може да ти даде това, което ти искаш, да не иска да направи това, което ти искаш, но дори да го направи, той е тленно лице, ще дойде момент, когато няма да го има, след 70-80 години или пък ти ще го разочароваш с своята смърт. Следователно, човекът не е абсолютен. Оттук, когато превърнеш в идол това лице, обожествиш го и го поставиш в святото място на сърцето си, което е само за Бога, а след това идват всички останали неща, тогава ще се получи проблем. Ще се оплетат жиците и ще се получи късо съединение, ще се появяват искри, дим и накрая къщата може да изгори, ако не падне бушонът. Някой казва за мен работата е над всичко или следването, оценките, семейството, мъжа, жената, но понякога човек така се сгромолясва, когато констатира, че това лице, което аз обичах, прегреша или не ме обича толкова много или изобщо не ме обича. Пълен срыв. Това не е добро, добре, може да бъде наранен, да получи рана, да се наскърбя, разбирам го, човешко е, но да се срина и да си погубя живота, това означава, че грешката е в мен. Затова Христос поставя нещата на тяхното място. Той много ясно казва, че „*ако някой дохожда при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята и сестрите си, та дори и самия си живот, той не може да бъде Мой ученик*”. В сърцето ни има едно място, което е само за Бога, там не може да влезе нищо друго; оттам нататък могат да влязат всички други– съпругата, децата, внуците, работата, идеология, отечеството. Но нищо не може да влезе на мястото на Бога. Ако поставим там нещо друго, тогава ще имаме проблем, ще имаме срыв, ще дойде момент, когато то

ще се срине и заедно с него ще се сринем и ние. Разбира се, ако издържим срина, това ще се окаже за добро, защото вероятно ще съградим наново себе си, но ако не го издържим, тогава ще има още по-големи проблеми, защото от самото начало не сме внимавали и на мястото на Бога в сърцето ни е влязло нещо друго, което може да е скъпоценно за нас, каквито са децата ни. Има ли по-ценно нещо за родителя от децата му в поне в този свят? Не. Внуците ли? Изглежда имаш доста. . . добре, внуците. Така казват дядовците, тоест и това, което е естествена връзка, не трябва да преминава границата, а да бъде в граници, защото е нещо ограничено, дори собственото ни аз, дори собствения ни живот. Помислете да кажат на един човек: остават ти три месеца живот, как ще се почувства, че всичко свършва след три месеца, след два дена, след един ден. Такава е нашата природа. Ако абсолютизираме неща, ще имаме проблеми, странични ефекти, които ще ни терзаят. Това, което казах, не означава, че няма да обичаме децата си, да не ме разберете погрешно.

Христос със сигурност не ни е обещал земно щастие, а ни казва, че в света ще имате скърби. Такова е естеството на нещата. Не си прекарваме добре в този свят, когато следваме Христос, а когато Го следваме, горчивините заради Христовата любов стават като мед, както св. ап. Павел казва *аз съм окованик Господен*, а на друго място казва *хваля се с моите окови*

. Не се срамувам, не скърбим за нашите окови, и не просто ги търпим, но и ги смятаме за хвалба. Христовият дух означава човек да ходи по същия път, по който Христос ходил и да бъде готов, т.е. много пъти говорим за покаянието, което е именно това: да променим начина, по който мислим. Както светците, за които смъртта била живот, милостинята била богатство и бедността била комфорт. Те така вярвали, така променили начина на мислене, което именно означава покаянието: промяна на ума.

Това, което исках да кажа, е да не мислите, че Евангелието ни кара да не обичаме децата ни, съпругата ни, работата ни, отечеството ни или нещо друго. Не, а ни научава да обичаме правилно, а не да имаме болна любов, да обичаме по красив начин другия човек, защото любовта не означава да го съкруша, нито да го обожествя, защото, когато го обожествявам, накрая реално го угнетявам. Любовта означава да дам на другия пространство да живее свободно, дори да ме отхвърли, да не ме иска, да вярва нещо различно от това, което аз вярвам. Любовта не означава, че поглъщам другия и го правя такъв, какъвто съм аз. Чувам някои млади, които в огъня на младежката любов, смятат, че любовта означава да се слеят, добре, любовта съединява хората, но не унищожава персоналността на другия човек. Евангелието ни учи да имаме здрава любов между нас и да знаем границите на всяко едно нещо, т.е. докъде можем да му дадем пространство. Неразумната и безразсъдната любов вреди. Виждате примери на абсурдна любов, където хората обичат прекомерно животните, добре, обичаме ги, и Писанието го казва, Бог ги е създал за нас, но не можем да ги обожествяваме. Не можем, както се казва в един израз, *откакто познах любовта на кучето, забравих любовта на човека* ! Ходих в Солунския

Не губи Христос от поглед

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 14 Декември 2014 18:03

университет за една беседа и на един от „прекрасните“ лозунги, които анархистите
драскат по стените, гпишеше

ак

о не кажа проблема си на кучето, на кого ще го кажа

? Такава е нашата епоха. Трябва да имаме граници, защото, ако смятам кучето си за човек, тогава нещо не върви добре. Ако гледам на котката не като на котка, а я смятам за моя най-добър приятел и се държа с нея сякаш ми е дъщеря или внук, за какво говорим тогава? Тоест тук трябва да се намесят природозащитниците, заради тези неща да ни пратят в затвора, защото стигнахме до там да имаме котки, които гледат мишките и ги е страх, не ги гонят, както е редно да направят. Котката гледа мишлето и трепери. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}